ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 16ης Ιουλίου 1998 *

Στην υπόθεση C-252/97 P,

Ν, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον Xavier Magnée, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 15 Μαΐου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-273/94, Ν κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-289), με την οποία ζητείται επίσης η ακύρωση της αποφάσεως περί οριστικής παύσεως του αναιρεσείοντος και η καταβολή αποζημιώσεως,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida και J.-P. Puissochet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Ιουλίου 1997, ο Ν άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 1997, Τ-273/94, Ν κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-289, στο εξής: προ- [a] σβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) με την οποία ο αναιρεσείων είχε ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως της 4ης Οκτωβρίου 1993 της Επιτροπής περί οριστικής παύσεώς του καθώς και την καταβολή αποζημιώσεως για την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυριζόταν ότι είχε υποστεί.

2 Τα πραγματικά περιστατικά που απετέλεσαν την αιτία της διαφοράς μεταξύ του Ν και της Επιτροπής περιγράφονται στις σκέψεις 1 έως 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 2 Αυγούστου 1994, ο Ν άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου με την οποία ζήτησε απ' αυτό:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Οκτωβρίου 1993 περί οριστικής παύσεώς του καθώς και την απόφαση της 2ας Μαΐου 1994 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του·

— να διατάξει την επανένταξή του, αναδρομικώς από την 1η Δεκεμβρίου 1993, και να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει ολόκληρο το ποσό των καθυστερουμένων μισθών του, εντόκως προς 8 % ετησίως, και τούτο από τις ημερομηνίες που κατέστησαν αυτοί απαιτητοί·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει, προς ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, το ποσό των 3 εκατομμυρίων βελγικών φράγκων (BFR) ή οποιοδήποτε ποσό θα έκρινε το Πρωτοδικείο εύλογο·

— επικουρικώς, σε περίπτωση που δεν αποφασισθεί η επανένταξή του, να αποφανθεί ότι η οριστική παύση του ήταν αδικαιολόγητη και να υποχρεώσει, κατά συνέπεια, την Επιτροπή να του καταβάλει του ποσό των 57 443 399 BFR ως αποζημίωση για τη χρηματική ζημία που υπέστη καθώς και το ποσό των 20 εκατομμυρίων BFR προς ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, ή οποιοδήποτε ποσό θα έκρινε το Πρωτοδικείο εύλογο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

4 Προς στήριξη της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής του ακυρώσεως, ο Ν είχε προβάλει τρεις λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, πρώτον, από παρατυπίες κατά την πειθαρχική διαδικασία, δεύτερον, από πρόδηλες πλάνες κατά την εκτίμηση από την Επιτροπή των πραγματικών περιστατικών και, τρίτον, προσβολή της αρχής της αναλογικότητας.

5 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από παρατυπίες κατά την πειθαρχική διαδικασία, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, πρώτον, στις σκέψεις 67 έως 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ορθώς η Επιτροπή είχε κινήσει πειθαρχική διαδικασία, ότι το γεγονός και μόνο ότι οι πληροφορίες επί των οποίων αυτή στηρίχθηκε είχαν δοθεί από τράπεζα κατά παράβαση των εθνικών διατάξεων περί προστασίας του τραπεζικού απορρήτου δεν εμπόδιζε την κίνηση τέτοιας διαδικασίας και ότι αυτή δεν συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής.

6 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 77 έως 84 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι η Επιτροπή είχε προσβάλει τα δικαιώματά του άμυνας κατά τη διεξαγωγή της πειθαρχικής διαδικασίας έπρεπε να απορριφθεί, και τούτο για τον λόγο ότι τέτοια προσβολή δεν μπορούσε να συναχθεί από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν τον είχε πληροφορήσει, ευθύς ως άρχισαν οι σχετικές μ' αυτόν συζητήσεις, σχετικά με τις κατηγορίες που τον βάραιναν. Ούτε, άλλωστε, η Επιτροπή παραβίασε τη γενική αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως και της ισότητας των όπλων μη αποκαλύπτοντας, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, την ταυτότητα της πηγής των πληροφοριών της. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο επεσήμανε, στις σκέψεις 85 και 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν είχε προσβάλει το δικαίωμα του αναιρεσείοντος να μην καταθέσει ως μάρτυρας κατά του εαυτού του και υπογράμμισε, στις σκέψεις 87 έως 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος ότι τα δικαιώματά του άμυνας είχαν προσβληθεί λόγω της μη γνωστοποιήσεως σ' αυτόν ορισμένων εγγράφων δεν μπορούσε να γίνει δεκτός.

7 Τέλος, όσον αφορά τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι η Επιτροπή δεν είχε σεβαστεί το δικαίωμά του για δίκαιη δίκη, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 95 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «δικαστήριο» κατά την έννοια του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΑΔ). Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο αναιρεσείων κακώς είχε ισχυριστεί ότι η απορριπτική της διοικητικής του ενστάσεως απόφαση είχε ληφθεί από το ίδιο πρόσωπο με αυτό που είχε εκδώσει την αρχική απόφαση.

8 Προκειμένου περί των λόγων που αντλούνται από πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και από την προσβολή της αρχής της αναλογικότητας, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 125 έως 145 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο αναιρεσείων είχε διαπράξει βαρεία παράβαση των εκ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων υποχρεώσεών του. Το Πρωτοδικείο προσέθεσε, στις σκέψεις 147 έως 149 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν μπορούσε να συναχθεί ότι η επιβληθείσα πειθαρχική ποινή ήταν προδήλως δυσανάλογη σε σχέση με τις προσαφθείσες παραβάσεις ή ότι η Επιτροπή είχε χρησιμοποιήσει τις εξουσίες της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της είχαν απονεμηθεί.

9 Τέλος, όσον αφορά τα αιτήματα αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 159 και 160 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα αιτήματα αυτά ναι μεν ήσαν παραδεκτά πλην όμως ήσαν αβάσιμα, στο μέτρο που από την εξέταση των προβληθέντων προς στήριξη των ακυρωτικών αιτημάτων λόγων δεν είχε αποκαλυφθεί καμιά εκ μέρους της Επιτροπής παρανομία και, επομένως, κανένα πταίσμα ικανό να επισύρει την ευθύνη της.

10 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Η αίτηση αναιρέσεως

11 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο Ν ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου και:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Οκτωβρίου 1993 περί οριστικής παύσεώς του καθώς και την απόφαση της 2ας Μαΐου 1994 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του,

— να διατάξει την επανένταξή του αναδρομικώς από την 1η Δεκεμβρίου 1993 και να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει στο ακέραιο τους καθυστερούμενους μισθούς, εντόκως προς 8 % ετησίως και από τις ημερομηνίες που αυτοί κατέστησαν απαιτητοί,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει, προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη το ποσό των 3 εκατομμυρίων BFR ή οποιοδήποτε ποσό θα έκρινε το Δικαστήριο εύλογο,

επικουρικώς, σε περίπτωση που δεν θα αποφασιζόταν η επανένταξη του,

— να αποφανθεί ότι η οριστική παύση του ήταν αδικαιολόγητη και, κατά συνέπεια, να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 57 443 399 BFR προς αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας που υπέστη καθώς και το ποσό των 20 εκατομμυρίων BFR προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ή οποιοδήποτε ποσό θα έκρινε το Δικαστήριο εύλογο,

επικουρικώς, και με κάθε επιφύλαξη,

— να του επιτρέψει να αποδείξει με οποιοδήποτε αποδεικτικό μέσο, συμπεριλαμβανομένων των μαρτύρων, ότι δεν έδωσε καμιά οδηγία σε οποιονδήποτε για την εκτέλεση της προβαλλομένης επίμαχης «συμβάσεως» και ότι δεν την υπέγραψε αυτός,

— να ορίσει πραγματογνώμονα γραφολόγο με αποστολή τον έλεγχο της σχετικής γραφής.

12 Στις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη, στο μέτρο που αυτή αφορά τις πραγματικές πλάνες στις οποίες φέρεται να έχει υποπέσει το Πρωτοδικείο·

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη στο σύνολό της·

— να απορρίψει τα αιτήματα αποζημιώσεως του αναιρεσείοντος ως αβάσιμα·

— να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

13 Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις κατηγορίες λόγων σχετικών, πρώτον, με την περιγραφή από το Πρωτοδικείο των πραγματικών περιστατικών, δεύτερον, με την πειθαρχική διαδικασία και, τρίτον, με την εκτίμηση από το Πρωτοδικείο των πραγματικών περιστατικών καθώς και με την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

14 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν μια αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη και προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

15 Πριν εξεταστούν οι λόγοι αναιρέσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, παρά μόνον σε λόγους που αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 16ης Σεπτεμβρίου 1997, C-59/96 P, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4809, σκέψη 31).

16 Κατά συνέπεια, όταν το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο μόνο για την άσκηση, δυνάμει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης, ελέγχου επί του νομικού χαρακτηρισμού των περιστατικών αυτών και των εννόμων συνεπειών που έχουν εν προκειμένω αντληθεί από το Πρωτοδικείο. Ομοίως, το Δικαστήριο δεν είναι, κατ' αρχήν, αρμόδιο να εξετάζει τις αποδείξεις που το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη προς στήριξη αυτών των περιστατικών. Πράγματι, εφόσον η προσκόμιση των αποδείξεων αυτών υπήρξε νομότυπη και τηρήθηκαν οι ισχύουσες γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες περί βάρους αποδείξεως και διεξαγωγής των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο, και μόνον αυτό, είναι αρμόδιο να εκτιμήσει την αποδεικτική αξία των στοιχείων που του έχουν υποβληθεί (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 1998, C-30/96 P, Abello κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-377, σκέψη 53).

17 Όσο για το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η διάταξη αυτή προβλέπει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

18 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να μνημονεύει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που ειδικώς στηρίζουν την αίτηση αυτή.

19 Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί τον όρο αυτό μια αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονταν σε περιστατικά που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό· πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση απλής επανεξετάσεως της ασκη-

θείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, κατά το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 1998, C-403/95 P, Obst κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-27, σκέψη 18).

Πρώτη κατηγορία λόγων αναιρέσεως: η περιγραφή των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο

20 Με αυτή την πρώτη κατηγορία λόγων, ο Ν ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πραγματικές πλάνες που είχαν ως αποτέλεσμα τη νόθευση των συμπερασμάτων της επίδικης αποφάσεως και τη βλάβη των συμφερόντων του.

21 Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Ν προσάπτει στο Πρωτοδικείο, πρώτον, ότι δεν έδωσε σημασία στο γεγονός ότι ο ίδιος τηλεφώνησε στην τράπεζά του και αντιτάχθηκε στην εκτέλεση της πράξεως μεταφοράς του επίμαχου ποσού στον τραπεζικό λογαριασμό του, δεύτερον, ότι έγινε αναφορά, στη σκέψη 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε «σύμβαση υπογραφείσα μεταξύ του προσφεύγοντος και της Νιγηρίας», πράγμα που αυτός πάντοτε αμφισβήτησε, και, τρίτον, ότι δεν όφειλε να δώσει καμιά «πειστική εξήγηση» σχετικά με τη μεταφορά στον τραπεζικό λογαριασμό του εφόσον ο ίδιος είχε απαγορεύσει την πράξη ευθύς ως του επισημάνθηκε για ποιο ποσό επρόκειτο. Κατά τον αναιρεσείοντα, δεν εναπόκειτο σ' αυτόν να διαλύσει τις εύλογες απορίες της Επιτροπής αφού είχε επιβεβαιώσει στην τράπεζά ότι η σχετική πράξη δεν επρόκειτο να πραγματοποιηθεί. Τέταρτον, ο Ν αμφισβητεί ότι είχε πρόσβαση σε ένα σύνολο κρισίμων στοιχείων και φακέλων.

22 Συναφώς, αρκεί να διαπιστωθεί ότι ο Ν περιορίζεται, με την επιχειρηματολογία αυτή, στο να αμφισβητεί διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών καθώς και την εκτίμησή τους από το Πρωτοδικείο.

23 Κατά συνέπεια, η πρώτη κατηγορία λόγων πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Δεύτερη κατηγορία λόγων αναιρέσεως: παρατυπίες κατά την πειθαρχική διαδικασία

24 Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία λόγων, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο, με τον πρώτο λόγο του, ότι εκτίμησε, στη σκέψη 70 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι εφόσον «η πηγή πληροφοριών» είχε ενεργήσει εξ ιδίας πρωτοβουλίας, η Επιτροπή μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα στοιχεία που της είχαν διαβιβαστεί κατά παράβαση ενός καθήκοντος διακριτικότητας και να κινήσει έρευνα και κατόπιν πειθαρχική διαδικασία επί της βάσεως αυτής. Συναφώς παρατηρεί ότι ο λόγος της αρνήσεως της Επιτροπής να αποκαλύψει την ταυτότητα αυτής της πηγής πληροφοριών επιτρέπει οποιοδήποτε ερώτημα και ότι το γεγονός και μόνον ότι η τράπεζα ζήτησε την ανωνυμία έπρεπε να εμβάλει την Επιτροπή σε σοβαρές σκέψεις.

25 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο αγνόησε το γεγονός ότι η συμμετοχή της Επιτροπής στο αρχικό πταίσμα προκύπτει τουλάχιστον από τη χρησιμοποίηση και την εκμετάλλευση του διαπραχθέντος πταίσματος. Το Πρωτοδικείο παραγνώρισε τη γενική αρχή δικαίου «fraus omnia corrumpit» εκτιμώντας, στη σκέψη 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή μπορούσε να παραβλέψει αυτή την αυταπόδεικτη ακυρότητα με το πρόσχημα ότι όφειλε να προστατεύσει «τα συμφέροντά της», τα οποία, κατά τα λοιπά, δεν προσδιορίζονταν κατ' άλλον τρόπο.

26 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, μια αίτηση αναιρέσεως που περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 168 Α της Συνθήκης και του άρθρου 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

27 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η ανωτέρω επιχειρηματολογία σκοπεί κατ' ουσίαν στην επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής και ουδόλως αποδεικνύει ως προς τι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει από νομική πλάνη.

28 Όσον αφορά το επιχείρημα κατά το οποίο το Πρωτοδικείο παραγνώρισε τη γενική αρχή του δικαίου fraus omnia corrupit, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν αποτελεί αυτόνομο λόγο αναιρέσεως επιτρέποντα να τεθεί υπό αμφισβήτηση η εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι το απλό γεγονός ότι τα στοιχεία επί των οποίων στηρίχθηκε η Επιτροπή γνωστοποιήθηκαν από μια τράπεζα κατά παράβαση των σχετικών με την προστασία του τραπεζικού απορρήτου εθνικών διατάξεων δεν εμπόδιζε την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας, οπότε η ενέργεια αυτή δεν συνιστά προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής.

29 Επομένως, ο πρώτος λόγος της κατηγορίας αυτής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

30 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου, ο Ν προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε σύγχυση όσον αφορά ενέργειες, που είναι ωστόσο διαφορετικές, συγκεκριμένα την κίνηση έρευνας, που μνημονεύεται στη σκέψη 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας, που μνημονεύεται στη σκέψη 70. Σύμφωνα με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, το Πρωτοδικείο δεν δικαιολόγησε για ποιο λόγο τα συμφέροντα της Επιτροπής δεν μπορούσαν να ικανοποιηθούν από απλή έρευνα αντί της πειθαρχικής διαδικασίας που κατέληξε στην οριστική παύση του αναιρεσείοντος. Συναφώς, ο Ν ισχυρίζεται ότι η υπεροχή του γενικού επί του θεμιτού ατομικού συμφέροντος πρέπει να αποτελεί την εξαίρεση σε κάθε δημοκρατία και μπορεί να δικαιολογείται μόνον αν η θυσία του συγκεκριμένου συμφέροντος είναι απαραίτητη και αναλογική προς το προβαλλόμενο γενικό συμφέρον.

31 Αυτός ο δεύτερος λόγος ερείδεται επί μιας προδήλως εσφαλμένης κατανοήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

32 Κατ' αρχάς, στη σκέψη 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο εξήγησε τους λόγους για τους οποίους στην Επιτροπή εναπόκειτο η κίνηση προηγούμενης έρευνας, ενώ, στη σκέψη 70, έδωσε απάντηση στον ισχυρισμό του Ν ότι η πειθαρχική διαδικασία υπήρξε παράτυπη εφόσον είχε κινηθεί ύστερα από τη γνωστοποίηση στοιχείων από τράπεζα κατά παράβαση εθνικών διατάξεων σχετικών με την προστασία του τραπεζικού απορρήτου.

33 Στη συνέχεια, στη σκέψη 74, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή, κινώντας έρευνα και στη συνέχεια πειθαρχική διαδικασία ύστερα από τη λήψη πληροφοριών που ήταν δυνατό να αφορούν παράνομες πράξεις του αναιρεσείοντος και, ως εκ τούτου, σοβαρές παραβάσεις των υποχρεώσεών του εκ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), ουδόλως προέβη σε υπέρμετρη παρέμβαση.

34 Εξ αυτού έπεται ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε σύγχυση όσον αφορά τις δύο διαδικασίες και ότι επαρκώς απαρίθμησε τους λόγους που δικαιολογούσαν την κίνηση από την Επιτροπή πειθαρχικής διαδικασίας.

35 Επομένως, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

36 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου, ο Ν ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε, στη σκέψη 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας δεν συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής. Έτσι, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη, αφενός, το γεγονός ότι ο Ν δεν είχε διαπράξει παράνομη πράξη και, αφετέρου, το γεγονός ότι το γενικό συμφέρον που θα δικαιολογούσε εξαίρεση από το αναγνωριζόμενο από το άρθρο 8 της ΕΣΑΔ θεμελιώδες δικαίωμα μπορούσε επαρκώς να προστατευτεί μέσω απλής έρευνας. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι δικαιολογημένως διαμαρτυρήθηκε για το γεγονός ότι στερήθηκε οποιασδήποτε προσφυγής σκοπούσας στον έλεγχο της νομιμότητας πράξεων αντιθέτων προς τον επιβαλλόμενο σεβασμό της ιδιωτικής του ζωής.

37 Με τον τέταρτο λόγο, ο Ν προσάπτει στο Πρωτοδικείο το ότι δεν αναγνώρισε την προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας. Υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να κρίνει ότι τα προσαπτόμενα γεγονότα δεν ήταν ανάγκη να προσδιοριστούν με σαφήνεια κατά το στάδιο των προηγουμένων συζητήσεων, και τούτο εφόσον δεν μπορούσε να αναφερθεί στην έννοια της «προηγούμενης συζητήσεως» για να δικαιολογήσει εξαίρεση από την υποχρέωση σαφήνειας που προκύπτει από το άρθρο 1 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ σχετικά με την πειθαρχική διαδικασία και ότι οι προηγούμενες συζητήσεις απετέλεσαν επίμονες ανακρίσεις όπου αυτός παρανόμως ωθήθηκε να καταθέσει ως μάρτυρας κατά του εαυτού του.

38 Όσον αφορά τους δύο αυτούς λόγους, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως έχει ήδη επισημανθεί στη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, μια αίτηση αναιρέσεως που περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 168 Α και του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

39 Όμως, διαπιστώνεται ότι ο αναιρεσείων επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, προκειμένου να καταδείξει ότι η κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής του ζωής και ότι τα δικαιώματά του άμυνας είχαν προσβληθεί λόγω του ότι τα προσαπτόμενα γεγονότα δεν είχαν σαφώς προσδιοριστεί κατά το στάδιο των προηγουμένων συζητήσεων, χωρίς να προσθέτει στοιχεία που να επιτρέπουν στο Δικαστήριο να κατανοήσει ως προς τι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει από νομική πλάνη.

40 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο έλεγχος της νομιμότητας της προβαλλομένης προσβολής του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής του ζωής ασκήθηκε ακριβώς από το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 71 έως 75 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

41 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου και ο τέταρτος λόγος ως προδήλως απαράδεκτοι, το δε δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ως προδήλως αβάσιμο.

42 Με τον πέμπτο λόγο του, ο Ν υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να εκτιμήσει, στη σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να προστατεύσει την ανωνυμία του πληροφοριοδότη, και τούτο εφόσον αυτή ουδέποτε απέδειξε ότι η τράπεζα είχε ζητήσει την τήρηση αυτής της ανωνυμίας και ότι η τελευταία ουδέποτε αρνήθηκε ότι ήταν ο πληροφοριοδότης. Η προσβαλλομένη απόφαση δεν μπορεί να στηρίζεται στο επαγγελματικό απόρρητο του πληροφοριοδότη δεδομένου ότι η τράπεζα δεν έχει κανένα επαγγελματικό λόγο να αποκαλύπτει τα μυστικά της, ενώ, αντιθέτως, φέρει το επαγγελματικό καθήκον να τα διαφυλάσσει.

43 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ο πέμπτος λόγος, στο μέτρο που αφορά πεπλανημένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο, είναι προδήλως απαράδεκτος.

44 Όσον αφορά τη μομφή σχετικά με το καθήκον προστασίας της ανωνυμίας του πληροφοριοδότη, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει, όπως επεσήμανε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 214 της Συνθήκης ΕΚ — που υποχρεώνει τα μέλη καθώς και το λοιπό προσωπικό των οργάνων της Κοινότητας να μη μεταδίδουν πληροφορίες που αποτελούν εκ φύσεως επαγγελματικά απόρρητα — αποτελεί γενική αρχή που ισχύει και επί πληροφοριών που παρέχονται από φυσικά πρόσωπα, εφόσον οι πληροφορίες αυτές είναι, ως εκ της φύσεώς τους, εμπιστευτικές. Όσον αφορά την περίπτωση πληροφοριών που παρέχονται εντελώς εκούσια αλλά συνοδεύονται από αίτημα σεβασμού του απορρήτου προς προστασία της ανωνυμίας του πληροφοριοδότη, το όργανο που δέχεται να λάβει τις πληροφορίες αυτές υποχρεούται να σεβαστεί έναν τέτοιο όρο (βλ. απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3539, σκέψη 34). Εξάλλου, μια διαδικασία που έχει κινηθεί βάσει πληροφοριών των οποίων η πηγή δεν αποκαλύπτεται είναι νομότυπη εφόσον δεν εμποδίζεται το οικείο πρόσωπο να καταστήσει γνωστή την άποψή του επί του υποστατού ή του περιεχομένου των γνωστοποιηθέντων γεγονότων ή εγγράφων ή ακόμη επί των συμπερασμάτων που η Επιτροπή έχει εν προκειμένω αντλήσει (βλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, σκέψη 14).

45 Εξ αυτού έπεται ότι ο πέμπτος λόγος είναι εν μέρει προδήλως απαράδεκτος και εν μέρει προδήλως αβάσιμος.

46 Με τον έκτο του λόγο, ο Ν ισχυρίζεται ότι κακώς το Πρωτοδικείο δεν αναγνώρισε, στη σκέψη 83 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα δικαιώματά του άμυνας είχαν προσβληθεί εφόσον δεν του είχε αποκαλυφθεί η ταυτότητα του πληροφοριοδότη. Ολόκληρη η διαδικασία έπασχε από ελάττωμα λόγω της μη αποκαλύψεως του γεγονότος ότι η προηγούμενη έρευνα και η πειθαρχική διαδικασία είχαν ως μοναδική και κοινή πηγή την παράτυπη πράξη της τράπεζας.

47 Με τον έβδομο λόγο του, ο Ν προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι απέρριψε το επιχείρημα ότι είχε προσβληθεί το δικαίωμά του να μην καταθέσει ως μάρτυρας κατά του εαυτού του. Πράγματι, οι βαρύτερες κατ' αυτού κατηγορίες προέκυψαν από τις ίδιες τις δικές του τις δηλώσεις.

48 Συναφώς, αρκεί να υπομνηστεί ότι μια αίτηση αναιρέσεως που περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 168 Α και του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

49 Εν προκειμένω, με τους ισχυρισμούς του Ν ζητείται στην πραγματικότητα η επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής χωρίς να καταδεικνύεται ως προς τι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει από νομική πλάνη.

50 Επομένως, ο έκτος και έβδομος λόγος πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.

51 Με τον όγδοο λόγο του, ο Ν ισχυρίζεται ότι κακώς το Πρωτοδικείο, στηριζόμενο στο ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστήριο» κατά την έννοια της σχετικής διατάξεως, του αρνήθηκε, στη σκέψη 95 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τις προβλεπόμενες από το άρθρο 6 της ΕΣΑΔ διασφαλίσεις. Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι, έστω κι αν το όργανο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται έτσι, το Πρωτοδικείο όφειλε, τουλάχιστον, να τηρήσει το ίδιο τη διάταξη αυτή.

52 Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι η ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία, όπως το Πρωτοδικείο έχει αναγνωρίσει στη σκέψη 95 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν είναι ένδικη αλλά διοικητική, οπότε η Επιτροπή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστήριο» κατά την έννοια του άρθρου 6 της ΕΣΑΔ (βλ. την απόφαση της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique Diffusion française κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 7).

53 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο ισχυρισμός του Ν ότι το ίδιο το Πρωτοδικείο δεν τήρησε το άρθρο 6 της ΕΣΑΔ δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο.

54 Κατά συνέπεια, ο όγδοος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

55 Τέλος, με το πρώτο σκέλος του ένατου λόγου του, ο Ν προσάπτει στο Πρωτοδικείο το ότι απέρριψε, στη σκέψη 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τον ισχυρισμό ότι οι αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 1993 περί επιβολής της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσεως, και της 2ας Μαΐου 1994, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του, προέρχονται στην πραγματικότητα από το ίδιο πρόσωπο. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν απάντησε στο επιχείρημά του ότι ο διευθυντής είχε αποφασίσει, χωρίς να αιτιολογήσει τη δική του απόφαση, την οριστική παύση, και τούτο ενάντια στη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου το οποίο συνιστούσε απλώς υποβιβασμό, η δε Επιτροπή είχε επίσης αμελήσει να αιτιολογήσει την επιλογή αυτή.

56 Διαπιστώνεται ότι το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, δεδομένου ότι στρέφεται κατά εκτιμήσεως πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο, πρέπει να κηρυχθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

57 Το δεύτερο σκέλος του λόγου πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 112 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο αναιρεσείων υποστήριξε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι, μολονότι το πειθαρχικό συμβούλιο συνέστησε τον υποβιβασμό του, η ΑΔΑ επέλεξε την οριστική παύση του για λόγους που δεν ερείδονταν εν προκειμένω ούτε στα γεγονότα ούτε στον νόμο. Στις σκέψεις 142 και 143 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απάντησε στο επιχείρημα αυτό διαπιστώνοντας ότι οι περιλαμβανόμενοι στην επίδικη απόφαση ισχυρισμοί της ΑΔΑ αντιστοιχούσαν σε μια συνολική εκτίμηση των γεγονότων, ότι, κατά συνέπεια, κακώς ο αναιρεσείων είχε δώσει το βάρος στο ζήτημα αν ο ισχυρισμός αυτός, θεωρούμενος μεμονωμένως, είχε αποδειχθεί και, τέλος, ότι η ΑΔΑ απλώς είχε λάβει υπόψη ένα πιθαναλογούμενο ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων ενδεχόμενο και, κυρίως, της ανυπαρξίας μιας σύμφωνης με την επιβαλλόμενη πίστη συνεργασίας του αναιρεσείοντος ο οποίος ήταν λογικό να έχει καταστεί οριστικά φιλύποπτος.

Τρίτη κατηγορία λόγων αναιρέσεως: εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

58 Στο πλαίσιο αυτής της τρίτης κατηγορίας λόγων, ο Ν υποστηρίζει, με τον πρώτο του λόγο, ότι οι κατ' αυτού διατυπωθείσες αιτιάσεις ήσαν τόσο ασυνάρτητες ώστε το Πρωτοδικείο όφειλε να κρίνει ότι η οριστική παύση του ενάντια στη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου δεν δικαιολογούνταν. Όντως, ούτε η Επιτροπή ούτε το Πρωτοδικείο στηρίχθηκαν, η πρώτη για να επιβάλει την επίδικη ποινή και το δεύτερο για να τη δικαιολογήσει, επί απλής πιθανολογούμενης υποθέσεως. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε, στην σκέψη 147, ότι η επιλογή της κατάλληλης πειθαρχικής ποινής ανήκε στην ΑΔΑ και ότι ο έλεγχος της αναλογικότητας της ποινής προς το διαπραχθέν πταίσμα μπορούσε να περιοριστεί στην πρόδηλη πλάνη.

59 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου του, ο Ν ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να του καταλογίσει το γεγονός ότι είχε δώσει αντιφατικές εξηγήσεις, και τούτο εφόσον καμιά από τις αναφερθείσες ποικίλες υποθέσεις δεν μπορούσε να διαιωνίζει τα θεμιτά ερωτηματικά της Επιτροπής ως προς τις δυνάμενες να την βλάψουν σημαντικά πράξεις. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο το ότι επικύρωσε την οριστική παύση του αποκλειστικώς και μόνο διότι δεν είχε μιλήσει, και τούτο ενώ δικαιούνταν να τηρήσει σιγή.

60 Οι δύο αυτοί λόγοι στηρίζονται σε προδήλως εσφαλμένη κατανόηση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

61 Κατ' αρχάς, από την προσβαλλομένη απόφαση δεν προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο επικύρωσε την οριστική παύση αποκλειστικώς και μόνο λόγω του ότι ο αναιρεσείων είχε δώσει αντιφατικές εξηγήσεις. Πράγματι, στη σκέψη 142 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η ΑΔΑ είχε επισημάνει, στην προσβαλλομένη απόφαση, ότι όλα τα στοιχεία οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι ο Ν είχε καταστεί συνένοχος απόπειρας δόλιας συναλλαγής για μεταφορά σημαντικότατου ποσού προς την τράπεζά του στις Βρυξέλλες και ότι ο ισχυρισμός αυτός αντιστοιχούσε σε συνολική εκτίμηση των γεγονότων. Εξάλ-

λου, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 144 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τις δηλώσεις του αναιρεσείοντος μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να συναχθεί ότι ο τελευταίος είχε διατηρήσει επαφές, εντός τρίτης χώρας, σ' έναν τομέα όπου λόγω της ιδιότητάς του ως κοινοτικού υπαλλήλου, διέθετε κρίσιμες πληροφορίες χωρίς να ειδοποιήσει σχετικώς τους ιεραρχικώς προϊσταμένους του. Έτσι, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 145, ότι δεν μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο αναιρεσείων είχε διαπράξει βαρεία παράβαση των εκ του ΚΥΚ υποχρεώσεών του, και τούτο αφού είχε υπογραμμίσει, στη σκέψη 129 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τον ΚΥΚ απορρέει μια υποχρέωση πίστεως του υπαλλήλου προς το όργανο στο οποίο υπηρετεί, πράγμα που πρέπει να τον ωθεί στο να αποδεικνύει μια υπεράνω πάσης υποψίας συμπεριφορά προκειμένου να διατηρούνται πάντοτε οι σχέσεις εμπιστοσύνης που υφίστανται μεταξύ του οργάνου αυτού και του ίδιου.

62 Περαιτέρω, διαπιστώνεται ότι, όπως υπέμνησε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 147 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όταν έχει αποδειχθεί το υποστατό των γεγονότων επί των οποίων στηρίζεται η κατά του υπαλλήλου αιτίαση, στην ΑΔΑ εμπίπτει η επιλογή της κατάλληλης πειθαρχικής ποινής χωρίς τούτο να μπορεί να επικριθεί από τον κοινοτικό δικαστή, εκτός εάν πρόκειται για περίπτωση πρόδηλης πλάνης ή καταχρήσεως εξουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 1985, 228/83, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 275, σκέψη 34).

63 Επομένως, όπως ορθώς υπογράμμισε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 148 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η επιβληθείσα πειθαρχική ποινή ήταν προδήλως δυσανάλογη σε σχέση με τις προσαφθείσες παραβάσεις ή ότι η Επιτροπή έκανε χρήση των εξουσιών της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχουν απονεμηθεί.

64 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει αυτοί οι δύο λόγοι να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμοι.

65 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου, ο Ν ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως απέρριψε το ενδεχόμενο της απόπειρας απάτης, η οποία εντούτοις αποδείχθηκε, καθώς και τις σχετικές εξηγήσεις του. Με το δεύτερο σκέλος, προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι αρνήθηκε να κολάσει την, όπως αυτός αποκαλεί, σοβαρή πλάνη της ΑΔΑ η οποία συνίστατο στο ότι στηρίχθηκε

σε μια συνολική εκτίμηση των γεγονότων. Τέλος, με το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο κακώς εκτίμησε, στη σκέψη 132 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι έπρεπε να δώσει βάρος σε ένα τεκμήριο ενοχής και αρνήθηκε στον αναιρεσείοντα το ευεργέτημα της αμφιβολίας. Έτσι, το Πρωτοδικείο ανέτρεψε το βάρος της αποδείξεως και αρνήθηκε το τεκμήριο αθωότητας.

66 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου, διαπιστώνεται ότι τούτο αφορά μια εσφαλμένη εκτίμηση των γεγονότων από το Πρωτοδικείο και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

67 Το δεύτερο σκέλος του λόγου πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο. Όντως, στη σκέψη 145 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η Επιτροπή, στηριζόμενη σε μια συνολική εκτίμηση, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των γεγονότων.

68 Τέλος, το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού στηρίζεται σε προδήλως εσφαλμένη κατανόηση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, από τη σκέψη 132 της τελευταίας, προκύπτει όχι ότι έπρεπε να δοθεί το βάρος σε ένα τεκμήριο ενοχής και να μην αναγνωριστεί στον ενδιαφερόμενο το ευεργέτημα της αμφιβολίας, αλλά ότι ο Ν δεν μπορεί να στηρίζεται σε γενικές αρχές του δικαίου και ειδικότερα στο τεκμήριο της αθωότητας προκειμένου να δικαιολογήσει την ανυπαρξία συνεργασίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι σ' αυτόν εναπόκειτο, εφόσον ήταν ο μόνος που διέθετε στοιχεία σε σχέση με πράξη ως προς την οποία ο ίδιος ισχυριζόταν ότι είχε υπάρξει θύμα, όχι να αποδείξει την αθωότητά του, αλλά να συνεργαστεί με πνεύμα πίστεως με την Επιτροπή.

69 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι οι λόγοι που προέβαλε ο αναιρεσείων προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως είναι είτε προδήλως απαράδεκτοι είτε προδήλως αβάσιμοι. Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

70 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 16 Ιουλίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

C. Gulmann